



Bidt samen met ons voor de ziel van

FLORIDE DE BACKER

weduwe van wijlen Ernest Henau
en wijlen Omer Van Den Dooren

geboren te St. Maria-Lierde de 24 december 1887
en zachtjes in de Heer ontslapen te Hemelveerdegem
de 17 augustus 1965,

gesterkt door het heilig Sakrament der zieken.

Lid van de bond van het H. Hart
en andere godvruchtige genootschappen.

Zalig zijn de doden die in de Heer sterven. Nu immers, zegt de geest, rusten zij uit van hun arbeid, want hun werken volgen hen (Apoc. 14, 13).

De vreugdeklanken van het hoogfeest van Onze Lieve Vrouw-Hemelvaart, waren nog maar pas uitgestorven, toen dit leven een einde nam. De symbolische kracht die van dit toevallig samentreffen uitgaat, mag de christen niet ontgaan. Onze Lieve Vrouw is het beeld van de Kerk in haar voltooiing en als zodanig is zij het beeld van iedere christen, die in de overwinning op de dood gelooft. Zij is de blijvende herinnering aan de verrijzenis en de verheerlijking, die ons in het geloof als een zekerheid is gegeven.

De dierbare overledene had een lang leven achter de rug, waarin ze niet is gespaard gebleven van lijden en tegenslag. Verleden jaar nog moest zij het beleven dat haar oudste zoon aan de liefde van de zijnen plots werd ontrukkt. Dit lijden had haar gelouterd en in haar geloof vond zij de kracht om dit alles in deemoed en in volle overgave te aanvaarden. Innerlijk wist zij dat wij volgens Sint Paulus, door ons lijden aanvullen wat aan het lijden van Christus ontbreekt. Het lijden van de christen is ten andere het lijden van Christus zelf, "die in doodstrijd zal zijn tot het einde der tijden" (Pascal).

Werd haar het lijden en de tegenspoed niet gespaard, zij kende ook stille vreugden. Zij was dankbaar voor de liefde en de afhankelijkheid van haar kinderen. Zij wist zich door een kroon van kleinkinderen omringd en in haar oude dag mocht zij nog het geluk smaken achterkleinkinderen rondom haar te zien spelen. Een van haar grootste vreugden was het dat zij één van haar kleinkinderen tot priester Gods mocht zien wijden.

Dit leven vol toewijding en zelfopoffering, gedragen door een sterk geloof, heeft thans een einde genomen. Voor hen die achterblijven moge het een troost zijn, wat de Kerk in het hooggebed van deze eucharistieviering uitjubelt: "vita mutatur non tollitur": het leven wordt niet weggenomen maar veranderd.

Dankbaar zal ze nu neerzien op allen die haar hebben omringd en vol toewijding hebben getracht haar lijden zoveel mogelijk te verzachten. Een speciaal woord van dank gaat dan ook naar de zusters en verpleegster van het Wit-gele kruis om hun onbaatzuchtige en goede zorgen.



De familiën

DE BACKER, HENAU,
VAN DEN DOOREN,

danken zeer hartelijk voor
uw christelijke deelneming.

Uit. L. Engels, koster, Hemelveerdegem